

Arrest

nr. 137 421 van 28 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. J. DE LIEN en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 8 september 2011 een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 2 januari 2012 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing die steunt op de volgende redengeving:

“Artikel 9ter - §3, 2° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, derde lid, niet.

Uit de woonstcontrole uitgevoerd door de lokale politie van Antwerpen op 20/12/2011 is gebleken dat betrokkene geen origineel identiteitsdocument kon voorleggen. Het is onmogelijk de authenticiteit te verifiëren van een kopie. Op basis van voorliggende gegevens kende aanvraag niet ontvankelijk worden verklaard.

[...]”

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals de schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker betwist dat hij geen origineel identiteitsdocument kon voorleggen aangezien hij de originele vertalingen van zijn identiteitsdocument voorlegde. Hij legde aldus geen kopie voor doch originele vertalingen waarvan de authenticiteit niet in vraag wordt gesteld. De verwerende partij heeft de originele vertalingen gereduceerd tot een kopie. Deze vertalingen voldoen aan de voorwaarden, ze vermelden de naam, geboorteplaats en -datum en nationaliteit van verzoeker en werden uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 betreffende het wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomst betreffende dezelfde materie, ze laten toe om een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoeker en werden niet opgesteld op basis van loutere verklaringen door verzoeker. Verzoeker meent aldus dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

2.1.2. De Raad stelt vooreerst vast dat het middel geen uiteenzetting bevat met betrekking tot het aangevoerde artikel 3 van het EVRM. Wat deze bepaling betreft is het middel dan ook onontvankelijk.

Uit de verdere uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven waarop de bestreden beslissing steunt wel degelijk kent, aangezien hij deze betwist. Er is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht zodat het aangevoerde middel dient te worden verstaan als de schending van de materiële motiveringsplicht.

Naar luid van artikel 9ter, §3, 2° van de vreemdelingenwet verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk *“indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoon op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat”*.

Artikel 9ter, §2, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2 Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de stukken die verzoeker voegde ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (brief van advocaat A.N., d.d. 31.08.2011, per aangetekend schrijven van 8 september 2011) de volgende waren:

- Standaard medisch getuigschrift;
- Attest ziekenhuis;
- Kopies van een Iraans paspoort.

Uit het onderzoek van de verblijfplaats, opgesteld door inspecteur F.B. d.d. 20 december 2011, blijkt het volgende:

“Persoon was aanwezig. Lag te slapen in slaapkamer. Woont aldaar bij zijn ouders. Kon geen geldige identiteitspapieren tonen. Alleen een Belgisch rijbewijs op zijn naam + bankkaart en SIS-kaart. Ter plaatse geweest op 20/12/2011 om 10.00 u.”

Het motief dat verzoeker geen origineel identiteitsdocument kon voorleggen vindt aldus steun in de stukken van het administratief dossier. Verzoekers bewering dat hij originele vertalingen zou hebben voorgelegd vindt daarentegen nergens steun in de stukken van het dossier. Evenmin voegt hij enig stuk bij zijn verzoekschrift waaruit het bestaan van een dergelijk stuk zelfs maar kan worden afgeleid. Verzoekers standpunt kan dan ook niet worden bijgetreden.

Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT